

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/125/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112241453
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112241453.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členiek senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Zlady Šimkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 12C/423/2012-45 zo dňa 27.03.2014 takto jednohlasne

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu 1.stupňa .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol. Vyslovil, že náhradu trov konania účastníkom nepriznáva.

Právne odôvodnil svoje rozhodnutie súd prvého stupňa ust. § 4 ods. 1, § 9 ods. 1 a 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ust. § 41 ods. 1, 2 a 3 a § 44 ods. 1,2,3,4,5,6,7,8,9 zákona č. 233/1995 Z. z. v znení účinnom do 31.05.2010 a v znení účinnom od 01.06.2010.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že v prejednávanej veci a v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote.

Z exekučného spisu 9Er/243/2009 povinná P. C. mal súd zistené, že návrh na vydanie poverenia bol podaný dňa 04.11.2009 podaním zo dňa 04.11.2009 exekučný súd žiadal Slovenskú rozhodcovskú, a.s. o doloženie spisu, pričom táto nereagovala. Dňa 12.01.2010 bolo vydané uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia v časti vyčísleného úroku z omeškania ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 04.02.2010 v zostávajúcej časti bolo vydané poverenie dňa 19.02.2010 po doložení vyžadovaného spisu stálym rozhodcovským súdom.

Z exekučného spisu 10Er/99/2009, povinný O. L. mal súd zistené, že návrh na vydanie poverenia bol podaný 13.05.2009, exekučným titulom bol rozsudok stáleho rozhodcovského súdu. Dňa 22.05.2009 súd žiadal o zapožičanie spisu rozhodcovský súd, ktorý na výzvu nereagoval následne dňa 29.09.2009 bol žiadaný súdny exekútor, aby oznámil oprávnenému, že sa rozhoduje o čiastočnom zamietnutí vydania poverenia, čo do výšky úroku z omeškania za tým účelom boli žiadané ako dôkaz kompletne spisy spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. Dňa 08.12.2009 bolo vydané rozhodnutie o zamietnutí

žiadosti o udelenie poverenia v časti výšky úroku z omeškania a až dňa 17.02.2010 nereagoval rozhodcovský súd a predložil fotokópie zo spisu, následne dňa 02.03.2010 bolo súdnemu exekútorovi udelené poverenie na vykonanie exekúcie.

Z exekučného spisu 8Er/39/2009, povinný O. L. súd mal súd zistené že návrh na udelenie poverenia bolo súdu doručené 13.03.2009. Podaním zo dňa 17.03.2009 žiadal rozhodcovský súd, exekučný súd o zapožičanie spisu. Dňa 18.05.2009 bol exekučnému súdu doručený spis rozhodcovského súdu následne dňa 28.05.2009 bolo vydané uznesenie exekučného spisu ktorým bola zamietnutá žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania a dňa 26.06.2009 bolo vydané poverenie v časti ktorej nedošlo k zamietnutiu.

Z exekučného spisu 10Er/704/2009, povinný E. L. mal súd zistené že návrh na udelenie poverenia bol súdu doručený dňa 18.12.2009, podaním zo dňa 12.01.2010 bol žiadaný stály rozhodcovský súd o predloženie spisu, napriek tomu, že spis nebol predložený exekučný súd dňa 02.03.2010 vydal uznesenie, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania a dňa 01.04.2010 vydal v časti, ktorej nezamietol návrh poverenie.

Z exekučného spisu 11Er/36/2009, povinná P. L. mal súd zistené, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu dňa 09.03.2009 podaním zo dňa 06.04.2009 žiadal exekučný súd spis rozhodcovského súdu, ktorý bol predložený dňa 22.04.2009. Dňa 06.07.2009 bolo vydané rozhodnutie, ktorým žiadosť o udelenie poverenia v časti výšky úroku z omeškania bola zamietnutá a následne po právoplatnosti bolo vydané poverenie na vykonanie exekúcie

Z exekučného spisu 3Er/391/2009, povinný R. O. mal súd zistené, že dňa 25.09.2009 a bol podaný návrh na udelenie poverenia. Dňa 04.11.2009 bolo vyhotovené podanie, ktorým exekučný súd žiadal rozhodcovský súd o predloženie spisu. Tento v určenej lehote súdom predložený nebol. Dňa 31.12.2009 bolo vydané rozhodnutie exekučného súdu ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia v časti výšky úroku z omeškania a dňa 03.02. 2010 bolo vydané poverenie v zostávajúcej časti.

Z exekučného spisu 8Er/392/2009, povinná D. O. mal súd zistené, že návrh na vydanie poverenia bol predložený súdu 25.09.2009 podaním zo dňa 29.09.2009 exekučný súd žiadal rozhodcovských súd o predloženie spisu, ktorý na túto výzvu nereagoval v súdom stanovenej lehote. Dňa 12.01.2010 bolo vydané uznesenie, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania zamietla. Rozhodcovský súd na výzvu súdu reagoval dňa 10. 02. 2010 vtedy predložil žiadaný spis. Dňa 05.03.2010 bolo vydané poverenie v časti ktorá nebola zamietnutá.

Z exekučného spisu 8Er/613/2009 povinná R. G. mal súd zistené že 23.11.2009 bol podaný návrh na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaním zo dňa 25.11.2009 bol žiadaný spis na rozhodcovskom súde, ktorý reagoval dňa 10.02.2010. Dňa 25.03.2010 bolo vydané uznesenie, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti výšky úroku z omeškania zamietla. Dňa 29.04.2010 bolo vydané poverenie.

Z exekučného spisu 3Er/553/2009, povinný H. H. mal súd zistené, že návrh na vydanie poverenia a bol predložený exekučnému súdu 28.10.2009. Prípisom zo dňa 30.10.2009 bola exekučným súdom žiadaný rozhodcovský súd o predloženie spisu uznesením zo dňa 15.12.2009 a bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vyčíslenia úroku zamietnutá. V zostávajúcej časti bolo poverenie vydané dňa 27.01.2010.

Z exekučného spisu 3Er/475/2009 povinná E. G. mal súd zistené, že 14.10.2009 požiadal súdny exekútor o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Podaním zo dňa 30.10.2009 žiadal exekučný súd rozhodcovský súd, aby predložil spis. Dňa 30.12.2009 bolo vydané uznesenie, ktorým sa žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti vyčísleného úroku zamietla. V dňa 16.02.2010 bolo v zostávajúcej časti vydané poverenie.

Z exekučného spisu 9Er/51/2009, povinná Z. D. mal súd zistené že žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu 25.09.2009. Podaním zo dňa 30.11.2009 žiadala exekučný súd stály rozhodcovský súd o predloženie spisu na, ktorú včas nereagoval. 5 dňa 29.12.2009 bolo vydané uznesenie ktorým v časti súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia. Dňa 03.02.2010 v zostávajúcej časti bolo poverenie vydané.

Z exekučného spisu povinný E. D., 8Er/577/2009 mal súd zistené že návrh na udelenie poverenia bol súdu predložený dňa 04.11.2009. Podaním zo dňa 06.11.2009 bol žiadaný stály rozhodcovský súd o predloženie spisu, ktorý nepredložil včas. Dňa 12.01.2010 bolo vydané uznesenie, ktorým časti zamietol súd žiadosť o udelenie poverenia. Dňa 05.03.2010 v zostávajúcej časti bolo vydané poverenie.

Nesprávnym úradným postupom je porušovanie povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez splnenia zákonných podmienok.

Nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Podľa vyššie citovaných zákonných ustanovení teda štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci iba pri splnení troch podmienok, ktoré musia byť splnené súčasne a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Bez ohľadu na rôzne výklady ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení pred 01.06.2011 a po tomto dátume, teda či pod slovné spojenie rozhodnutia v rozhodcovských komisiách a zmierov nimi schválených je možné a potrebné zahrnúť rozhodcovské rozsudky vydané rozhodcovskými súdmi alebo vydané jedným rozhodcom súd uvádza, že v ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvedenú lehotu 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia exekútora považuje za mimoriadne krátku na to, aby mohol exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok, ako aj žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V súvislosti so vstupom do Európskej únie sa Slovenská republika zaviazala poskytnúť spotrebiteľom zvýšenú ochranu vzhľadom na ich postavenie v spotrebiteľských vzťahoch, pričom v ust. § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka bolo zakotvené, že neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, teda v akomkoľvek štádiu exekučného konania je oprávnený exekučný súd skúmať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom a po zistení, že rozhodcovský rozsudok takéto nedostatky má, exekúciu zastaví s poukazom na ust. § 45 ods. 1 až 3 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Podľa názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenom v uznesení zo dňa 09.12.2010 pod sp. zn. II.ÚS/545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

Súd prvého stupňa zároveň poukázal na skutočnosť, že k zhodnému záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 29.03.2011 pod sp. zn. 5Cdo/291/2010, v zmysle ktorého je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadísk uvedených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, nakoľko ide o exekučný titul s určitými špecifikami.

Súd prvého stupňa zároveň poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 s tým, že Ústavný súd SR poukázal na to, že už v predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že ojedinelá nečinnosť súdu v trvaní aj niekoľkých mesiacov ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Uviedol, že v zmysle ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase už 15-dňová lehota od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie.

V uvedenom ustanovení je výslovne uvedené, že táto lehota sa nevzťahuje na prípady, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c), a), d) Exekučného poriadku, teda notársku zápisnicu a rozhodcovský rozsudok. Dôvodom tejto výnimky je nutnosť preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie preskúmaním písomnosti, ktoré nie sú prílohou návrhu na vykonanie exekúcie. Rozhodovanie o žiadosti v trvaní viac ako 13 mesiacov by vo všeobecnosti nebolo ústavne udržateľné, ale v

okolnostiach daného prípadu, keď sťažovateľka podávala žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcie hromadne, vzhľadom na to, že musela počítat' s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu je to možné považovať za ústavne akceptovateľné.

Zo zhodného dôvodu s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu SR nebolo možné konštatovať zbytočné prietahy v konaniach exekučného súdu podrobne popísaných vyššie. Ide o veci pôvodne vedené pred Okresným súdom Vranov nad Topľou pod sp. zn. 4C/350/2012, 4C/352/2012, 4C/355/2012, 4C/356/2012, 4C/357/2012, 4C/358/2012, 4C/359/2012, 4C/360/2012, 4C/361/2012, 4C/362/2012 spojené na spoločné konanie.

V uvedených veciach exekučný súd konal sústredene bez prietahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedala skutočnosti.

K ustanoveniu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd prvého stupňa považoval za potrebné dodať, že je v ňom zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie tohto poverenia, pretože jeho vydanie musí byť výsledkom náležiteho skúmania exekučného titulu, všetky namietané návrhy na vydanie exekúcie boli žiadané na základe titulu rozhodcovského rozsudku. keďže však člen titulom je rozhodcovský rozsudok je potrebné vychádzať aj zo spomínaného zákona o rozhodcovskom konaní, v ktorom kontexte pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia je extrémne krátka, aby zodpovedne exekučný súd preskúmal predložené rozhodcovský rozsudok a žiada súdneho exekútora o udelenie poverenia, vzhľadom na zložitosť vecí, posúdenie súladu exekučného titulu zmenu so štátnym právnym poriadkom, ale aj predpismi EÚ. Napokon aj Ústavný súd Slovenskej republiky uviedol, že porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval zákonom stanovených lehotách.

Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti o vydanie poverenia na vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť čiastočne zamietnutá a následne po jeho právoplatnosti vo zvyšku vydané poverenie, rozhodnutie nie je takej povahy, že by predstavovala porušenie práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov.

Podľa názoru súdu prvého stupňa v ďalšom žalobca nepreukázal ani predpoklad zodpovednosti za škodu a to existenciou majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom súd v tomto smere sa stotožnil s argumentáciou žalovaného a dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky, pretože nepostačuje len jeho tvrdenia o tom, že mu tieto náklady vznikli.

Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal z dôvodu, že žalobca bol v spore neúspešný a žalovanej trovy konania nevznikli.

Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Právne odôvodnil svoje odvolanie tak, že došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Namietal, že postupom súdu bola mu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 221 ods.1 písm.f/ O.s.p. v spojení s ust. § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p.), zároveň, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdenie, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 221 ods.1 písm.h/ O.s.p. v spojení s ust. § 205 ods.2 písm.a/ O.s.p.). Zároveň, že nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (ust. § 205 ods.2 písm.c/ O.s.p.) a napokon, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 205 ods.2 písm.f/ O.s.p.).

Žalobca namietal, že súd prvého stupňa rozhodol v merite vecí na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Takéto rozhodnutie musí byť preto zrušené.

S poukazom na článok 144 ods. 1 Ústavy SR a § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. súd svojím rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

V ďalšom odvolateľ vytýkal súdu prvého stupňa, že tento nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však uvedené ignoroval a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je neakceptovateľný. Pritom právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie mohla byť odstránená len rozhodnutím exekučného súdu.

K úvahám o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolateľ uviedol, že súdu neprináleží polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, ktoré svoje meritórne rozhodnutia nemôže na nich založiť. Súd tak úplne neguje stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrassburgu.

Odvolateľ ďalej súdu vytýkal jeho nesústredenú činnosť, keď vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom, kedy vyhodnocoval aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúvisia.

Vzhľadom na uvedenú argumentáciu navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vrátil vec na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 212 O.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu dňa 20.01.2015 a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vo veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu poukazujúcu na nemožnosť aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. podrobne upravujúceho podmienky pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu s touto je potrebné súhlasiť. Išlo by totiž o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. bolo zavedené do tohto právneho predpisu zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 01.01.2013 a preto je priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy vzniknuté od 01.01.2013.

Súd prvého stupňa sa však pri posudzovaní otázky nesprávneho úradného postupu, vrátane prieťahov v konaní pohyboval v právnom rámci danom mu ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom v čase vzniku zodpovednostného právneho vzťahu medzi účastníkmi konania.

I odvolací súd má za to, že v predmetnom konaní v spojených veciach nebol preukázaný nesprávny úradný postup - existenciu prieťahov v konaniach ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvého stupňa, že nebolo možné konštatovať zbytočné prieťahy v konaniach exekučného súdu v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Možno prisvedčiť súdu prvého stupňa, že exekučný súd konal bez prieťahov a tvrdená nečinnosť exekučného súdu žalobcom v predmetných spojených žalobách nezodpovedala skutočnosti.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2011, podľa ktorého pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ak nedošlo k uzavretiu rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takomto prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok. Pri riešení

otázky, či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodcovský súd s právomocou prejednať daný spor, exekučný súd nie je viazaný tým, ako túto otázku vyriešil rozhodcovský súd. Exekučný súd je povinný zamietnuť žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, ak už pri postupe podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyjde najavo existencia relevantnej okolnosti, so zreteľom na ktorú je nútený výkon rozhodnutia neprípustný.

Súd prvého stupňa správne rozhodol o i trovách konania.

Súd prvého stupňa správne vyhodnotil, že žalobca nepreukázal existenciu zákonných podmienok na priznanie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Preto odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny postupom podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania nebolo rozhodnuté, a to v súlade s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. za použitia ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd o trovách odvolacieho konania nerozhodoval, nakoľko nebol podaný zo strany žiadneho účastníka konania návrh na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania. Keďže ide o návrhové konanie, súd bez takéhoto návrhu o trovách odvolacieho konania sám nemohol rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.